

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ **⊕** **κατά της ΕΛΛΑΔΟΣ**

(Προσφυγή υπ' αριθ. 11720/03)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

27 Απριλίου 2006

*Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική
υπό τις οριζόμενες στο άρθρο 44 § 2 της Συμβάσεως προϋποθέσεις.
Ενδέχεται να τύχει βελτιώσεων ως προς τη μορφή.*

ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ

Στρασβούργο, 27-04-2006

[υπογραφή :] / S. NIELSEN /

Γραμματέας του Τμήματος

Στην υπόθεση **⊕** **κατά της Ελλάδος**

**Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (Πρώτο Τμήμα),
συνεδριάζον σε τμήμα, στη σύνθεση του οποίου μετέχουν οι δικαστές :**

Λ. ΛΟΥΚΑΪΔΗΣ, Πρόεδρος,

Κ.Λ. ΡΟΖΑΚΗΣ,

F. TULKENS,

N. VAJIC,

A. KOVLER,

D. SPIELMANN,

S.E. JEBENS,

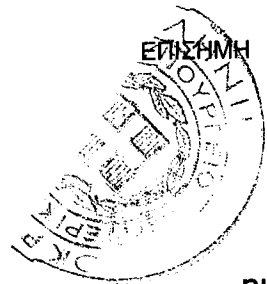
και ο S. NIELSEN, Γραμματέας του Τμήματος.

Μεταφραστική Υπηρεσία Υπουργείου Εξωτερικών, Αθήνα.

Service de Traductions du Ministère des Affaires Etrangères de la
République Hellénique, Athènes.

HELLENIC REPUBLIC, MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS

Translations Service, Athens.

Αφού διασκέφτηκε σε συμβούλιο στις 6 Απριλίου 2006.

Εκδίδει την ακόλουθη απόφαση, η οποία υιοθετήθηκε κατά την ως άνω ημερομηνία:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση εισήχθη δυνάμει της (υπ' αριθ. 11720/03) προσφυγής, την οποία κατέθεσε κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας μία εταιρεία η οποία εδρεύει στο Brakel (Βελγίου), η εταιρεία « $\text{\textcircled{E}}$ » («η προσφεύγουσα»), η οποία προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 2 Απριλίου 2003 δυνάμει του άρθρου 34 της Συμβάσεως για την Προάσπιση των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Η προσφεύγουσα εκπροσωπείται από τον Δικηγόρο Αθηνών P. VERBIST. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους εξουσιοδοτημένους εκπροσώπους του πληρεξουσίου της, Σ. ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟ, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και Δ. ΚΑΛΟΓΗΡΟ, Δικαστικό Αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους. Αν και ενημερώθηκε περί του δικαιώματός της να λάβει μέρος στη διαδικασία (άρθρα 36 § 1 της Συμβάσεως και 44 § 1 β) του Κανονισμού), η Βελγική Κυβέρνηση δεν έκανε χρήση του δικαιώματος αυτού.

3. Στις 24 Σεπτεμβρίου 2004, το Δικαστήριο απεφάσισε να κοινοποιήσει στην Κυβέρνηση την αίτηση περί της διάρκειας της διαδικασίας επί της ουσίας ως και περί της απουσίας σχετικής προσφυγής. Δυνάμει του άρθρου 29 § 3 της Συμβάσεως, το Δικαστήριο απεφάσισε να αποφανθεί ταυτοχρόνως επί του παραδεκτού και της ουσίας.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

I. Η ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ

Μεταφραστική Υπηρεσία Υπουργείου Εξωτερικών, Αθήνα.

Service de Traductions du Ministère des Affaires Etrangères de la République Hellénique, Athènes.

HELLENIC REPUBLIC, MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS

Translations Service, Athens.

4. Στις 2 Ιουλίου 1999, η εταιρεία Φ. Ζήτησε, με αίτησή της, από το Πρωτοδικείο Αθηνών όπως διατάξει την προσφεύγουσα να μην αξιώσει την πληρωμή των τιμολογίων της και την τράπεζα Γ. να μη προβεί στην πληρωμή τραπεζικής εγγυήσεως εκδοθείσας προς ασφάλεια των τιμολογίων της προσφεύγουσας προς δύο εταιρείες Φ. και Κ.

5. Στις 25 Οκτωβρίου 1999, το Πρωτοδικείο Αθηνών έκανε δεκτή την αίτηση της εταιρείας Φ. και τη διέταξε να εισάγει αγωγή επί της ουσίας εντός 40 ημερών από της δημοσίευσής της αποφάσεως (απόφαση 34941/1999).

II. ΟΙ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΕΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΟΥΣΙΑΣ

6. Εν τω μεταξύ, στις 15 Οκτωβρίου 1999, η εταιρεία Φ. κατέθεσε ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών αγωγή επί της ουσίας κατά της προσφεύγουσας, της τράπεζας Γ. και της εταιρείας Κ.

7. Στις 22 Φεβρουαρίου 2000, η προσφεύγουσα κατέθεσε ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών αγωγή κατά της τράπεζας Γ. και ζήτησε την άρση της τραπεζικής εγγυήσεως.

8. Στις 5 Φεβρουαρίου 2002, η προσφεύγουσα κατέθεσε ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών αίτηση αναγκαστικής παρεμβάσεως και παρεμπόδιου αγωγή κατά του Ελληνικού Δημοσίου. Η προσφεύγουσα ζητούσε όπως το Ελληνικό Δημόσιο υποχρεωθεί να της καταβάλει αποζημίωση στην περίπτωση μη άρσεως της τραπεζικής εγγυήσεως.

9. Η συζήτηση της πρώτης υποθέσεως ορίσθηκε αρχικώς για τις 31 Μαΐου 2000, και η συζήτηση της δεύτερας υποθέσεως για τις 8 Μαρτίου 2001. Στις 31 Μαΐου 2000, τη αιτήσει της προσφεύγουσας, η συζήτηση της πρώτης υποθέσεως ανεβλήθη για τις 25 Απριλίου 2001 προκειμένου οι δύο υποθέσεις να συνεκδικασθούν. Κατά την ημερομηνία αυτή, η συζήτηση των δύο υποθέσεων ανεβλήθη για τις 24 Απριλίου 2002, λόγω της απεργίας των δικηγόρων της Αθήνας, και στη συνέχεια για τις 5 Μαρτίου 2003. Κατά την

ημερομηνία αυτή, η συζήτηση των δύο υποθέσεων ανεβλήθη για τις 18 Φεβρουαρίου 2004, προκειμένου να συνεκδικασθούν με την τρίτη υπόθεση.

10. Στις 7 Ιουλίου 2004, το Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών διαπίστωσε την εκκρεμοδικία, ενώπιον του Εμποροδικείου Βρυξελλών, υποθέσεως μεταξύ της προσφεύγουσας και της εταιρείας Κ., η οποία αφορούσε το ίδιο ζήτημα με την υπόθεση ενώπιόν του. Το Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών ακύρωσε την απόφαση 34941/1999 του πρωτοδικείου και, όσον αφορά την ουσία, ανέβαλε τη συνεκδίκαση των τριών υποθέσεων μέχρι της οριστικής αποφάσεως του βελγικού δικαστηρίου (απόφαση 4144/2004). Από τη δικογραφία προκύπτει ότι μέχρι σήμερα οι υποθέσεις εκκρεμούν ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΟ

Ι. ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΡΟΒΑΛΛΟΜΕΝΗΣ ΑΙΤΙΑΣΕΩΣ ΓΙΑ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

11. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι λόγω της διάρκειας της διαδικασίας παραβιάσθηκε η αρχή της «εύλογης προθεσμίας», όπως προβλέπεται από το άρθρο 6 § 1 της Συμβάσεως, το οποίο ορίζει ότι :

«Κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα η υπόθεσή του να δικάσθει (...) εντός ευλόγου προθεσμίας από (...) δικαστήριο, το οποίο (...) θα αποφασίσει (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεών του αστικής φύσεως (...)»

Α. Επί του παραδεκτού

12. Το Δικαστήριο επισημαίνει ότι στις 2 Ιουλίου 1999, η εταιρεία Φ. κατέθεσε αίτηση ενώπιον του Πρωτοδικείου Αθηνών, και ότι η διαδικασία ολοκληρώθηκε στις 25 Οκτωβρίου 1999, όταν το εν λόγω δικαστήριο

απεφάνθη επί της αιτήσεως. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι κατά το μέρος αυτό η αίτηση αφορά τη σχετική προς προσωρινό μέτρο διαδικασία, ενώ η ουσία της υποθέσεως θα εξεταζόταν κατά τη σχετική προς την κυρία αγωγή διαδικασία. Ως εκ τούτου, το Δικαστήριο εκτιμά ότι η επίμαχη διαδικασία δεν αφορούσε αμφισβήτηση επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων αστικής φύσεως κατά την έννοια του άρθρου 6 της Συμβάσεως (βλ., *mutatis mutandis*, *APIS a.s. κατά της Σλοβακίας* (déc.), η 1^ο 39754/98, από 13 Ιανουαρίου 2000, μη δημοσιευθείσα).

13. Έπεται ότι, κατά το μέρος αυτό, η αίτηση είναι ασυμβίβαστη *ratione materiae* προς τις διατάξεις της Συμβάσεως κατά την έννοια του άρθρου 35 § 3 και πρέπει να απορριφθεί κατ' εφαρμογή του άρθρου 35 § 4 της Συμβάσεως.

14. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι, κατά τα λοιπά, η προσφυγή δεν είναι προδήλως αβάσιμη κατά την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Συμβάσεως. Περαιτέρω, επισημαίνει ότι η εν λόγω προσφυγή δεν προσκρούει σε κάποιον άλλο λόγο απαραδέκτου. Πρέπει, επομένως, να γίνει δεκτή η προσφυγή κατά τα λοιπά.

B. Επί της ουσίας

1. Περίοδος η οποία πρέπει να ληφθεί υπ' όψη

15. Το Δικαστήριο επισημαίνει ότι εν προκειμένω όλες οι διαδικασίες τις οποίες ήγειραν η εταιρεία Φ. και η προσφεύγουσα, αποτελούσαν συμπληρωματικές πτυχές της αυτής διαφοράς. Πράγματι, λόγω της συνάφειάς τους, το Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών τις συνεξέτασε. Ως εκ τούτου, το Δικαστήριο θα θεωρήσει την επίμαχη διαδικασία ως ένα σύνολο. Εν όψει των ανωτέρω, το Δικαστήριο εκτιμά ότι η 15^η Οκτωβρίου 1999, ημερομηνία κατά την οποία η εταιρία Φ. κατέθεσε αγωγή ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών σε βάρος της προσφεύγουσας, αποτελεί

το σημείο εκκινήσεως της επίμαχης διαδικασίας. Η εν λόγω διαδικασία, η οποία εξακολουθεί να εκκρεμεί ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, έχει διαρκέσει, μέχρι σήμερα, 6 έτη και τουλάχιστον 4 μήνες για ένα βαθμό δικαιοδοσίας.

2. Εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας της διαδικασίας

16. Η Κυβέρνηση προβάλλει την πολυπλοκότητα της υποθέσεως, επειδή έπρεπε να συνεξετασθούν πολλές υποθέσεις οι οποίες αποτελούσαν μέρος της αυτής διαφοράς. Για την Κυβέρνηση, το στοιχείο αυτό ήταν καθοριστικό για την επιμήκυνση της διαδικασίας. Η Κυβέρνηση προβάλλει, περαιτέρω, ότι κάθε φορά που οι διαδικασίες αναβάλλονταν, η νέα δικάσιμος οριζόταν σε σύντομο χρονικό διάστημα. Τέλος, η Κυβέρνηση επισημαίνει ότι το δικαστήριο εξέδωσε την απόφαση 4144/2004 πέντε μήνες μετά από τη συζήτηση των υποθέσεων, η οποία έλαβε χώρα στις 8 Φεβρουαρίου 2004.

17. Το Δικαστήριο υπομιμνήσει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μιας διαδικασίας εκτιμάται βάσει των περιστάσεων της υποθέσεως και αφού ληφθούν υπ' όψη τα κριτήρια τα οποία έχει διαμορφώσει με τη νομολογία του, όπως ειδικότερα η πολυπλοκότητα της υποθέσεως, η συμπεριφορά των προσφευγόντων και των αρμοδίων αρχών, καθώς και οι οικονομικές επιπτώσεις της διαφοράς για τους ενδιαφερόμενους (βλ., μεταξύ πολλών άλλων, *Frydlender κατά της Γαλλίας* [GC], n° 30979/96, § 43, CEDH 2000-VII).

18. Το Δικαστήριο έχει κατ' επανάληψη εκδικάσει υποθέσεις παρόμοιες με την παρούσα υπόθεση και έχει διαπιστώσει την παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Συμβάσεως (βλ. προρρηθείσα απόφαση *Frydlender*).

19. Αφού μελέτησε όλα τα στοιχεία τα οποία του υπεβλήθησαν, το Δικαστήριο φρονεί ότι η Κυβέρνηση δεν εξέθεσε κάποιο περιστατικό ή επιχείρημα το οποίο θα του επέτρεπε να καταλήξει σε διαφορετικό συμπέρασμα στην προκειμένη περίπτωση. Ασφαλώς, το Δικαστήριο δεν

λησμονεί ότι η υπόθεση παρουσίαζε κάποια πολυπλοκότητα, κυρίως όσον αφορά το γεγονός ότι το Πολυμελές Πρωτοδικείο υποχρεώθηκε να αναβάλει τη συζήτηση κατ' επανάληψη για να συνεξετάσει τις τρεις υποθέσεις. Ωστόσο, το Δικαστήριο επαναλαμβάνει ότι στα συμβαλλόμενα Κράτη εναπόκειται να οργανώσουν το δικαστικό τους σύστημα κατά τρόπο που τα δικαστήριά τους να δύνανται να εγγυώνται σε κάθε ενδιαφερόμενο το δικαίωμα να εκδίδονται οριστικές αποφάσεις επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (*Comingersoll S.A. κατά της Πορτογαλίας* [GC], n° 35382/97, § 24, CEDH 2000-IV). Πρέπει, επομένως, να διαπιστωθεί ότι, προκειμένου περί διάρκειας άνω των έξι ετών, έως σήμερα, για έναν και μόνο βαθμό δικαιοδοσίας, η βραδύτητα της διαδικασίας είναι απόρροια, κυρίως, της συμπεριφοράς της δικαστικής αρχής η οποία επελήφθη των υποθέσεων.

20. Ως εκ τούτου, λαμβανομένης υπ' όψη της σχετικής νομολογίας, το Δικαστήριο εκτιμά ότι στην παρούσα υπόθεση η διάρκεια της επίμαχης διαδικασίας είναι υπερβολική και δεν ανταποκρίνεται στην περί «ευλόγου προθεσμίας» επιταγή.

Επομένως, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Συμβάσεως.

II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΡΟΒΑΛΛΟΜΕΝΗΣ ΑΙΤΙΑΣΕΩΣ ΓΙΑ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 13 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

21. Η προσφεύγουσα διατυπώνει επίσης παράπονα όσον αφορά το γεγονός ότι δεν υφίσταται στην Ελλάδα κάποιο δικαστήριο προς το οποίο να δύναται κάποιος να απευθυνθεί για να διατυπώσει παράπονα όσον αφορά τη διάρκεια της διαδικασίας. Επικαλείται δε το άρθρο 13 της Συμβάσεως, το οποίο ορίζει ότι :

«Κάθε πρόσωπο του οποίου τα δικαιώματα και οι ελευθερίες που αναγνωρίζονται στη (...) Σύμβαση παραβιάσθηκαν, έχει δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον εθνικής αρχής, έστω και αν η παραβίαση

διαπράχθηκε από πρόσωπο που ενεργεί κατά την άσκηση των δημοσίων καθηκόντων του.»

22. Θεωρούσα ότι η προσφεύγουσα θα μπορούσε να επισπεύσει τη διαδικασία, η Κυβέρνηση αμφισβητεί τη θέση αυτή.

A. Επί του παραδεκτού

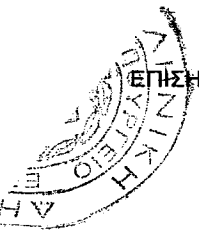
23. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αίτηση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη υπό την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Συμβάσεως. Το Δικαστήριο επισημαίνει εξ άλλου ότι η εν λόγω αίτηση δεν προσκρούει σε κανέναν άλλον λόγο απαραδέκτου. Αρμόζει, συνεπώς, να γίνει δεκτή.

B. Επί της ουσίας

24. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι το άρθρο 13 εγγυάται πραγματική προσφυγή ενώπιον εθνικής αρχής, η οποία επιτρέπει τη διατύπωση παραπόνων όσον αφορά τη μη εκπλήρωση της επιβαλλόμενης από το άρθρο 6 § 1 υποχρέωσης προς εκδίκαση των υποθέσεων εντός ευλόγου προθεσμίας (βλ. *Kudla κατά της Πολωνίας* [GC], n° 30210/96, § 156, CEDH 2000-XI),

25. Εξ άλλου, το Δικαστήριο είχε ήδη την ευκαιρία να διαπιστώσει ότι η ελληνική έννομη τάξη δεν προσέφερε στους ενδιαφερόμενους πραγματική προσφυγή κατά την έννοια του άρθρου 13 της Συμβάσεως, η οποία θα τους επέτρεπε να διατυπώσουν παράπονα όσον αφορά τη διάρκεια διαδικασίας (*Φραγκαλέξη κατά της Ελλάδος*, n° 18830/03, §§ 18-23, 9 Ιουνίου 2005). Το Δικαστήριο δεν διακρίνει στην παρούσα περίπτωση οιονδήποτε λόγο ο οποίος θα επέτρεπε να αποκλίσει της νομολογίας αυτής, εφόσον μάλιστα η Κυβέρνηση δεν δηλώνει ότι η ελληνική έννομη τάξη προσέφερε εν τω μεταξύ παρόμοιο ένδικο μέσο.

26. Για τον λόγο αυτόν, το Δικαστήριο εκτιμά ότι στην παρούσα υπόθεση υπήρξε παραβίαση του άρθρου 13 της Συμβάσεως λόγω της

απουσίας από το εσωτερικό δίκαιο ενός ενδίκου μέσου το οποίο θα είχε επιτρέψει στην προσφεύγουσα να επιτύχει την κατοχύρωση του δικαιώματός της στην εκδίκαση της υποθέσεώς της «εντός ευλόγου προθεσμίας», κατά την έννοια του άρθρου 6 § 1 της Συμβάσεως.

III. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

27. Το άρθρο 41 της Συμβάσεως ορίζει ότι:

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Συμβάσεως ή των Πρωτοκόλλων αυτής, και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους δεν επιτρέπει ειμή την ατελή επανόρθωση των συνεπειών της παραβιάσεως αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εν ανάγκη, στο αδικηθέν μέρος δικαία ικανοποίηση.»

A. Ζημία

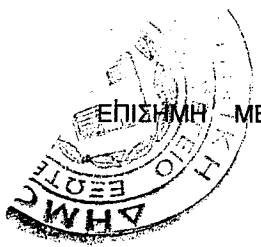
28. Η προσφεύγουσα ζητά επανόρθωση της ηθικής της βλάβης, τον προσδιορισμό της οποίας εμπιστεύεται στο Δικαστήριο.

29. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι 1.000 ευρώ θα αποτελούσαν επαρκή δικαία ικανοποίηση.

30. Το Δικαστήριο εκτιμά ότι η προσφεύγουσα υπέστη βεβαία ηθική βλάβη. Αποφαινόμενο κατά δικαία κρίση, συμφώνως προς το άρθρο 41 της Συμβάσεως, το Δικαστήριο επιδικάζει στην προσφεύγουσα 6.000 ευρώ για ηθική βλάβη, συν οιοδήποτε ποσό ήθελε οφείλεται ως φόρος.

B. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

31. Η προσφεύγουσα ζητά επίσης 3.180 ευρώ για τα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη που πραγματοποίησε ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων και 2.585 ευρώ για τα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη που πραγματοποίησε ενώπιον του Δικαστηρίου. Δεν προσκομίζει παραστατικά, προσκομίζει μόνο

σημειώματα ανάλυσης εξόδων, στα οποία αναγράφονται τα αιτούμενα ποσά.

32. Η Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι οι αξιώσεις της προσφεύγουσας είναι υπερβολικές και μη αιτιολογημένες. Επικουρικώς, φρονεί ότι στην περίπτωση κατά την οποία θα επιδικαζόταν κάποιο ποσό, δεν θα έπρεπε αυτό να υπερβαίνει τα 500 ευρώ.

33. Κατά την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η επιδίκαση εξόδων και δικαστικής δαπάνης, συμφώνως προς το άρθρο 41, προϋποθέτει ότι αποδεικνύονται πραγματικά, αναγκαία και, επίσης, εύλογα (*Ιατρίδης κατά της Ελλάδος* (δικαία ικανοποίηση) [GC], n° 31107/96, § 54, CEDH 2000-XI). Λαμβανομένων υπ' όψη των ως άνω κριτηρίων, το Δικαστήριο κρίνει δίκαιο να επιδικάσει στην προσφεύγουσα το ποσό των 500 ευρώ για την αιτία αυτή, συν οιοδήποτε άλλο ποσό ήθελε οφείλεται ως φόρος.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

34. Το Δικαστήριο κρίνει ότι αρμόζει να υπολογισθούν οι τόκοι υπερημερίας επί του επιτοκίου της διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπέζης, προσαυξανόμενου κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΩΣ,

1. *Κάνει δεκτή* την προσφυγή όσον αφορά τις αιτιάσεις περί της υπερβολικής διάρκειας της διαδικασίας επί της ουσίας και της απουσίας πραγματικής προσφυγής για τον λόγο αυτό, και την απορρίπτει ως απαράδεκτη κατά τα λοιπά.
2. *Κρίνει* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Συμβάσεως.
3. *Κρίνει* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 13 της Συμβάσεως.
4. *Κρίνει* ότι

α) το διάδικο Κράτος υποχρεούται να καταβάλει, εντός τριών μηνών από της ημερομηνίας κατά την οποία η απόφαση θα καταστεί οριστική συμφώνως προς το άρθρο 44 § 2 της Συμβάσεως, 6.000 ευρώ για ηθική βλάβη και 500 ευρώ για έξοδα και δικαστική δαπάνη, συν οιοδήποτε ποσό ήθελε οφείλεται ως φόρος,

β) από της εκπνοής της προθεσμίας αυτής και μέχρι της καταβολής του, τα ποσά αυτά θα προσαυζάνονται με απλό τόκο ίσο προς το ισχύον κατ' αυτό το χρονικό διάστημα επιτόκιο της διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπέζης, προσαυξανόμενο κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

5. Απορρίπτει το αίτημα περί δικαίας ικανοποίησεως κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στη Γαλλική γλώσσα, εν συνεχεία κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 27 Απριλίου 2006 κατ' εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του Κανονισμού.

[υπογραφή]

/ Søren NIELSEN /

Γραμματέας

[υπογραφή]

/ Λουκής ΛΟΥΚΑΪΔΗΣ /

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση από το συνημμένο υπηρεσιακό έγγραφο στη Γαλλική γλώσσα.

Η Μεταφράστρια

Μαρία Π. Παπαδοπούλου